

Sygn. akt II CSK 74/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

I. o zapłatę 52.587,36 zł

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko "C." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

II. o zapłatę 53.974,20 zł,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt XIII Ga (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) w sprawie o zapłatę kwoty 52587,36 zł i kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) w sprawie o zapłatę kwoty 53974,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 20 czerwca 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się jej oczywistą zasadność oraz na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości ze względu na rozbieżności we wskazanym orzecznictwie sądów, na tle identycznego stanu faktycznego.

Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia

18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie powołanych w skardze w ramach podstaw kasacyjnych przepisów było – w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sady obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Po pierwsze, skarżąca w skardze kasacyjnej nie zawarła wyodrębnionego wyводу mającego uzasadniać jej twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, gdyż ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że „skarga wydaje się być oczywiście uzasadnioną w świetle zapadłych orzeczeń sądowych”, dotyczących relacji między skarżącą a pozwaną w zakresie innych partii sprzedanego towaru.

Po drugie, wbrew twierdzeniom skarżącej dopuszczalne było przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że skarżąca zapewniła pozwaną o braku wad dostarczonego towaru w rozumieniu art. 564 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r. w ten sposób, że przedstawiła raport z badania mikrobiologicznego i atesty jakościowe. W orzecznictwie przyjęto, że zapewnienie o braku wad towaru może mieć postać certyfikatu jakościowego, w szczególności, gdy stwierdzono w nim fakt przeprowadzenia prób i badań towaru oraz podano ich wynik (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, nie publ.; na ten wyrok powołał się Sąd Okręgowy). Nie może wobec tego być mowy o oczywistym naruszeniu art. 563 § 1 i art. 564 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2014 r.

Po trzecie, wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy nie zastosował art. 559 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 25 grudnia 2014 r., gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wprost wynika, że Sąd zastosował ten przepis w brzmieniu obowiązującym przed tym dniem i w jego świetle ocenił rozkład ciężaru dowodu z uwzględnieniem judykatury Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 27 listopada 2003 r., III CK 115/02, nie publ.).

Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zgodnie z utrwalonym

poglądem judykatury, oznacza sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Twierdzenia skarżącej nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanki tej nie spełnia samo powołanie się na konieczność wykładni przepisów prawnych, lecz wymagane jest wskazanie w wyodrębnionym wywodzie konkretnych regulacji prawnych, co do których wykładni istnieją, w ocenie skarżącej, wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. Brak wskazania przepisów, lakoniczność i ogólność wyводу oraz brak rozwinięcia wniosku dotyczącego przyjęcia skargi do rozpoznania uniemożliwiają weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, w intencji skarżącej, ze wskazaną przesłanką przedsądu kasacyjnego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Ubocznie należy wskazać, że skarżąca powołała się na rozbieżność w ocenie przez sądy pierwszej i drugiej instancji roszczeń skarżącej wobec pozwanej z tytułu dostarczenia w tym samym czasie tego samego towaru na tych samych warunkach, co dostawy objęte postępowaniem, w którym zapadł wyrok zaskarżony skargą w niniejszej sprawie. W tym zakresie wskazać należy, że skarżąca nie wykazała, aby inne orzeczenia, które powołuje, zapadły na tle takich samych ustaleń faktycznych. Z treści powołanego przez nią uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Ł. w sprawie XIII Ga (...) wynika, że Sąd przyjął, iż w świetle okoliczności sprawy nie można przyjąć, aby towar w chwili sprzedaży miał wadę (zakażenie towaru bakterią) lub że źródło tej wady tkwi w przyczynie leżącej po stronie skarżącej, argumentując to między innymi tym, że nie określono dokładnie pochodzenia próbki pobranej do badań przeprowadzonych na zlecenie pozwanej, oraz tym, że stan sanitarny zakładu pozwanej budził zastrzeżenia. Tymczasem w sprawie, w której zapadł wyrok objęty skargą kasacyjną, Sąd Okręgowy ustalił, że

próbki pobrane do zbadania towaru są reprezentatywne i że brak jakichkolwiek racjonalnych podstaw do twierdzenia, iż standardy higieniczne przechowywania towarów w magazynie pozwanej mogły być niskie. U źródeł rozbieżnych rozstrzygnięć w sprawach między skarżącą a pozwaną leżą wobec tego częściowo odmienne ustalenia faktyczne i częściowo odmienne ocena dowodów. Taka rozbieżność nie jest jednak rozbieżnością w wykładni danych przepisów prawa.

Oceny tej nie może zmienić powołane przez skarżącą postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2018 r., II CSK 547/17 (nie publ.), ponieważ dotyczy ono jedynie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu oparcia jej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów i nie stanowi w żadnym razie potwierdzenia stanowiska zajętego przez Sądy pierwszej i drugiej instancji w sprawie, w której zapadło.

Trzeba też wskazać, że skarżąca z jednej strony wskazuje na wystąpienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, a z drugiej strony powołuje się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Stanowisko takiej jest wewnętrznie sprzeczne, gdyż w sytuacji, w której dany przepis budzi wątpliwości i jest rozbieżnie interpretowany przez sądy, to nie można twierdzić, że jego naruszenie jest oczywiste. Albo zastosowanie przepisu jest proste i w efekcie jego naruszenie może być oczywiste, albo problem wykładni jest skomplikowany, przez co powoduje poważne wątpliwości, prowadzące do rozbieżności ocen, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

